

Kummituslato

Uuuhuuu. Kuului keskiyöllä aaveiden aikaan. Minä heräsin ääneen ja katsoin vanhan ladon suuntaan. Siellä vilahti valkoista. Ladon vieressä oli palanut talo ja romahtanut navetta. Lato kuitenkin oli ehjä. Minä puin päälle ja otin taskulampun mukaan. En nimittäin saanut unta sillä haamu, tai mikä se sitten olikaan, valitti ja valitti. Avasin ulko-oven ja pujahdin ulos. Ajattelin että oikaisen metsän kautta, vaikka siellä olikin hirveä ryteikkö. Huomasin maassa pienen kiiltelevän esineen. Timantti! Ryöstelikö haamu timantteja? Ajattelin. Samassa joku kalautti jollain kovalla takaraivooni. En kuitenkaan pyörtynyt, vaikka se sattuikin. Silti esitin pyörtynyttä. Minut sidottiin jaloista ja käsistä. Kuulin kuinka kaksi miestä rupesi puhumaan. - Täällä on nuuskija. - Mistä se tuli? - Se tuli tuolta metsästä. - No, heitetään se tuonne sortuneeseen navettaan, ei ainakaan ole tiellä. Sitten kuulin kuinka he nauroivat. He veivät minut sortuneeseen navettaan. Kuulin kuinka toinen miehistä huusi pelokkaasti. - Apua, kummitus. Toinen rupesi nauramaan. - Hah hah, säikähdit vanhaa lakanaa mikä on tuossa navetan pielessä, oletpas sinä säikky, hah hah haa. - Hmph, jatketaan saaliin tuomista latoon. Toinen miehistä sanoi ja he rupesivat töihin.

Silloin minä rupesin ajattelemaan. Olinko itsekin säikähtänyt sitä lakanaa. Olin melkoinen tolo, kun olin joutunut rosvojen kynsiin ja joutunut pulaan, mutta toisaalta se oli ihan jännittävääkin. Samassa näin taas valkoisen vilahduksen. Tällä kertaa se oli kuitenkin aivan vieressäni eikä siinä navetan pielessä oleva lakana. Tajusin ihmeekseni, että köydet olivat löyhtyneet! Rupesin avaamaan köysiä ja otin siitä navetan vieressä olevan lakanan ja laitoin sen päälleni. Otin myös taskulamppuni ja lähdin menemään roistoja kohti. Kumpikaan ei huomannut minua. Vasta kun huusin. - Uuhuu. Ja valitin, toinen miehistä näki minut. Hän säikähti ja sanoi toiselle miehelle. - Kuule P-Pera katsopas taaksesi. Hän osoitti minua. Minä huusin uudestaan. - Uuhuuu. Rosvot säikähtivät, mutta samassa lakana luisui pois päältäni. -Vai niin. He sanoivat. -Nuuskija on päässyt irti. Minä ajattelin, voi että, nyt se meni mönkään mutta silloin tapahtui jotakin odottamatonta.

Miesten hiukset olivat harmaavalkoiset. Katsoin taakseni. Valkoinen vilahdus taas. Katsoin taas miehiin. He makasivat maassa pyörtyneinä. Katsoin uudestaan taakseni. En nähnyt muuta kuin vanhan romahtaneen navetan. Kummitus oli totta! Hain köyden navetasta, jolla miehet olivat sitoneet minut. Nyt osat vaihtuisivat. Minä sitoisin vaihteeksi heidät. Siinä he makasivat maassa köytettyinä. Minä lähdin soittamaan poliisille. - Haloo. Puhelimesta kuului. Selitin heille tilanteen ja he

sanoivat tulevansa, vaikka minusta tuntui, että he tulisivat vastahakoisesti. Mutta kyllä he tulisivat. Menin takaisin ladolle ja näin taas valkoisen... KUMMITUKSEN! Se vinkkasi minulle silmää ja katosi. Minä vapaisin. Mutta en pelosta vaan jännityksestä. Silloin poliisi tuli.

Kun poliisi oli vienyt roistot poliisiautoon, poliisipäällikkö Huurteinen selitti kaiken. -Nämä kaksi roistoa olivat käyneet rosvoamassa jalokivisepän kaikki jalokivet. Poliisipäällikkö Huurteinen sanoi. -Ai niin Huurteinen, minulla on taskussa yksi timantti, minä löysin sen maasta, minä sanoin ja annoin timantin Huurteiselle. -Kiitos avustasi, poliisi on etsinyt näitä kahta jo pitkään. -Mutta sitä en ymmärrä, kun nämä kaksi roistoa väittävät nähneensä kummituksen, oletko sinä nähnyt "Kummitusta"? - En ole nähnyt. Minä sanoin. - He ovat varmaan säikähtäneet tuota vanhaa lakanaa, joka on tuossa maassa. Minä sanoin, en toki halunnut, että kummitusta häiritäisiin enempää. - Vai niin. - Niin minä arvelinkin, Huurteinen sanoi ja kiitti minua vielä kerran ja sitten poliisit lähtivät. Kun poliisit olivat lähteneet näin jälleen valkoisen vilahduksen. Kummitus hymyili minulle minä hymyilin takaisin ja sitten kummitus sanoi. - Kiitos. Ja sitten se katosi. Minä hymyilin tyhjälle ja pimeälle metsälle. Kuu tuli näkyviin jälleen. Se oli ollut koko ajan pilvessä. Mutta nyt se näkyi jälleen. Minä lähdin kävelemään kotiin päin.

Loppu.

FJ